

han kunde have opnaaet ved at gøre Rets-handelen gældende i Konkursboet.

Efter nogle fremmede Love, se saaledes den tyske borgerlige Lovbog § 179 og det ungarske Udkast § 1024, kan Tredjemand vælge mellem at kræve Retshandelen opfyldt af den, der er optraadt som Fuldmægtig, og at kræve Erstatning for den Skade, han lider ved, at Retshandelen ikke kan gøres gældende mod den opgivne Fuldmagtsgiver. Kommissionen har ikke ment, at en saadan Valgret bør tilkomme Tredjemand. Hans Interesser synes tilstrækkelig varetagne ved Indrømmelsen af det ovennævnte Erstatningskrav. Derimod har man fundet det rimeligt at indrømme den som Fuldmægtig optrædende Ret til i Stedet for at svare Erstatning at opfylde Retshandelen, saafremt det efter Forpligtelsens Indhold er muligt. En Bestemmelse herom er optaget i Slutningen af Udkastets § 26, 1ste Stykke.

En Forudsætning for den som Fuldmægtig optrædende Persons Ansvar maa det være, at Tredjemand er i god Tro. Naar Tredjemand vidste eller burde vide, at den, som foretog Retshandelen, ikke havde fornøden Fuldmagt, er der ikke hos Tredjemand vakt nogen Forventning, som fortjener Beskyttelse. Det er derfor udtalt i 1ste Punktum i § 26, 2det Stykke, at Bestemmelsen i 1ste Stykke ikke kommer til Anvendelse i nævnte Tilfælde. Er saaledes f. Eks. Fuldmagten tilbagekaldt ved en til Tredjemand særskilt rettet Erklæring fra Fuldmagtsgiveren, kan den som Fuldmægtig optrædende ikke blive erstatningspligtig overfor Tredjemand ved Retshandler, som han foretager under Paaberaabelse af den tilbagekaldte Fuldmagt. Ej heller kan Tredjemand holde sig til Fuldmægtigen, naar denne har indgaaet Retshandelen i Henhold til en Fuldmagt, der er erklæret uvirksom i Medfør af Udkastets § 18. Under visse Omstændigheder maa Tredjemand være lige saa nær som Fuldmægtigen til at bedømme Fuldmagtens Omfang, saaledes at det bør gaa ud over ham selv, hvis han tager fejl. Dette er saaledes Tilfældet, naar Fuldmagten er skriftlig, og Fuldmægtigen

foreviser den for Tredjemand og overlader denne at fortolke dens Indhold. Tager Tredjemand herved fejl og tror, at Fuldmagten har et videre Omfang, end den virkelig har, maa han selv bære Følgerne heraf. Derimod kan man ordentligvis ikke lade Tredjemand undgælde for, at han ikke har forlangt noget Bevis for Fuldmagtens Eksistens. Han maa i Almindelighed være berettiget til at stole paa vedkommendes mundtlige Angivelse af at have Fuldmagt. Med Hensyn til den nærmere Forstaaelse af Udtrykket „vidste eller burde vide“ henvises iøvrigt som ellers til Udkastets § 41.

Den Omstændighed alene, at den som Fuldmægtig optrædende Person var i god Tro med Hensyn til Fuldmagtens Eksistens og Omfang, bør som Regel ikke fritage ham for hans heromhandlede Ansvar. Han maa saaledes f. Eks. i Almindelighed være ansvarlig for, at Fuldmagtsgiveren ikke er myndig, selv om han havde Føje til at antage ham for myndig. Men naar Fuldmagtens Ugyldighed eller Uvirksomhed skyldes Grunde, som Tredjemand ikke kunde paaregne, at Retshandelens Foretager vidste Besked om, har denne ikke ved sin Optraeden i saa Henseende vakt nogen beføjet Tillid hos Tredjemand, og i saadanne Tilfælde bør den paagældende altsaa i Almindelighed ikke være ansvarlig overfor Tredjemand. Det er derfor udtalt i 2det Punktum i § 26, 2det Stykke, at Bestemmelsen i 1ste Stykke ej heller kommer til Anvendelse, naar den, som foretog Retshandelen, handlede i Henhold til en Fuldmagt, der var ugyldig eller uvirksom af Grunde, som han var uvidende om, og som Tredjemand ikke kunde paaregne, at han vidste Besked om. Under denne Undtagelse kan falde saavel Tilfælde, hvor Fuldmagten fra Begyndelsen af er ugyldig, som Tilfælde, hvor en oprindelig gyldig Fuldmagt senere er bleven uvirksom. Medens som ovennævnt Fuldmægtigen som Regel maa garantere for, at Fuldmagtsgiveren er myndig, idet Tredjemand maa kunne gaa ud fra, at Fuldmægtigen har forvisset sig herom, vil det dog undertiden